

TITO BUFALAMPOLLA, Y SENTO EL FORMÀL,
habent oit llegir el Rahonament del Pardal Sisó y
el Dragó del Colegi, determiná aquell anar à Sent
Joan à fi de averiguar si el dit Sisó li respondrà à
les preguntes que vol ferli, y en efecte dona conte
de lo que sosuí quant torná al puesto del Campa-
nil, y altres coses tan curioses com verídiques, que
vorá el Curiós que llegirá esta

SEGONA PART.

Sent. **A** Mic, te bañen la orella,
eixe es modo de parlar:
deprenga Vosté, *So Tito*,
del Romansét afamat.
Ti. Si te entençque me hipotequen:
parla net, ilis, pur y clar,
y deixat de recos becos.
Sent. Qué mes clar he de parlar!
El Rahonament del Dragó,
y el Pardalót del Mercat
sen porten la palma, *Tito*,
ya te pots arrinconar,
pues pera fer mesuretes
el teu paper no el voldrán.
Tito, qué et quedes suspens?
¿Qué es, *Tito*, lo que pensant
estas, fent lo mixinot?
Tit. No em vingues *Titotechant*.
Es molt clar, cert y evident
que el tal Rahonament està
de repinfils, y ducte
que altre millor ixca ya;
perque ademés de estar bo,
te la singularitat
de donar veu à un Dragó,

y fer parlar à un Pardal:
molt bó es viure pera veure,
arrere crec que tornam,
pues al principi del mon
parlaben els animals
com tú be saps, *Sento amic*,
y quant ara parlen, clar
es que tornam al principi.

Sent. Ell está molt ben posat,
y tè uns arguments en forma,

Tit. Puix yo tinc de averiguar
si el Pardal eixe em respon,
y com arribe à parlar,
yo el ficaré en *laborintos*,
que pot ser no ixca enjamay.

Sent. Tens tú les lletres molt groses.

Tit. Mes que la O de Sent Joan.
pero això no vol dir res,
pues no se hem de candidar
pera obtindre alguna Cátedra.

Sent. Y qui sap si el dit Pardal
Te ciencia infusa!

Tit. De fusta?
Mes que siga de nogal,
ò carrasca, tinc de ferli

mol-

S. XVIII
1705 (44)

anemsen cap à Sent Joan,
y vorem el millor medi
pera lograr el puchar
als balconets del Relonche,
y sinos al Campanar.
Sent. Deixat estar de quimeres,
no penses tals desbarats
en cosa que no te importa.
Tit. Me importa molt ,So Formal,
pues tinc certes preguntetes
que ferli al dichós Pardal;
sino vols seguirme , quedat;
que quant no puga puchar,
desde el Mercat à bramits
el tinc de tot enterar,
y sino be à bè , per forsa.
Sent. Pues determinat estas
no vull que vaches asoles.
Tit. Si una cosa que em be al cap
surtix bon efecte , cregues
que al instant estarem dalt,
y pues lo nostre cami
ha disinit y en Sent Joan
nos veem , eixe cabasét
pren tú , Sento , que yo vaig
y agafe aquella picola:
El Escolà es pensará
que som els Obrers de vila
que asi treballen , y dalt
una vegada , rahons
tindrem pera cent y un any.
Sent. El proyecte está ben fet,
voremlo al eixecutar.
Tit. Tu seguix , y res me digues,
perque sino se errará.
Veus com ni oste , ni moste
nos ha dit ningun Christiá.
Ya estem asi dalt , Vicent,

de marrés , si al Señor Tito
les pilotes torna al sac,
vorem qui tindrá mes veu.
Sent. No te alabes , animal:
aguaytal , mira al Sisó
qué polit y qué daurat:
qué bonico el Campanil,
les Estatues de estos Sants
qué ben fetes ! Qué cabeses!
Qué acció la de Sent Joan
qué ab la ploma está escribint!
Mira el Llibre Celestial
sellat ab los set Sagells,
y el Cordero Inmaculat
que lleva els pecats del mon
la sehua sanc derramant
damunt de ell ! es un prodigi!
Qué vista tan especial
que es descubrix! Tota la Horta
es veu clareta , la Mar
ab Beixells , y la Albufera.
Tit. Molt delicios asó está.
No es la Torre de Espioca
aquella que está allá baix?
Sent. La mateixa.
Tit. Qué propet!
pareix que estiga ahí dabant.
Pero á lo que estamos tuerta.
Cóm li dihuen al Pardal?
Sent. Sisó.
Tit. De veres?
Sent. Segur.
Tit. Será menester parlar
en cortesia : ha Senyor
Don Sisó?
Sisó. Qui me ha cridat?
Tit. Sento , ha parlat ell ó tú?
Sent. Yo no sé qui haurá parlát.
Pero que yo no he segút,

Ti-

Tit. Pareix que aso va de veres!
Sent. Home tú estás tremolant.
Tit. Yo tremolar? en ma vida
he tengút por als Pardals.
Animo; corazon mio,
no tienes que desmayar.
Señor Sisó, unes paraules
tinc que dirli, baixe baix.
Sisó. Señor Tío, Usted perdone
porque no puedo baxar,
que estoy preso.
Tit. Y quín delicte
comet un Señor Pardal?
Sisó. Ese es un cuento de cuentos,
que à Usté no toca abriguar.
El que ve en ta compañía
ya el coneç, Sento el Formal.
Pues qué visita es aquesta?
tanto bueno por acá?
Sent. Celebro de verlo bueno.
Yo no acerte à articular,
pues sé parlar en personnes,
y em torbe entre els animals.
Tit. Sisó, cumpliments à fora,
y parlem pe à ene pan.
Vinc à saber à radice
lo que falta del Romans
que estos dies han compost,
pues no hu tinc per regular
el deixarnos en la mel
en la boca.
Sisó. Qué he escoltat!
Han impres el rahonament
nóstre? Haurá desocupats
mes grans quels de aquesta terra?
Tit. Y així units te suplicam,
per alló que tú mes vols,
que ens digues lo que pasá
desde que de allí marchares.

Despues que deixí al Dragó,
entre confus y admirat,
alsí el bol poqué à poc
enderesantlo al Mercat:
Estaba el cel ple de nubols,
tota la chent sens chistar,
els Capellans aturdits,
el Escolá chemecant,
y el Campaner en les cordes
de les campanes en má.
Totes les Revenedores
arrimades, mig plorant,
portaben mocadors negres
en señal del dol tan gran;
les Botigues mich tancades;
la Lloncha sense despach,
y sols les dels Potecaris
estaben de bat à bat
ubertes, perque tenien
molt bon despach de cordials.
Tal vá ser lo sentiment
que ma ausencia va causar.
Entrí per la Porta Nova,
y així com me divisá
el Campaner y seu seña,
se poblaren els terrats;
pucharen als balconets
els Señors Comisionats,
tragueren los mocadors,
molt clares señes de pau,
y hasta els canonchets que dihuen
als guilopets del Mercat,
alzaben lo crit dient:
Vixca el Sisó que ha tornat.
Parí lo bol al meu puesto,
vaig una bolta pegar,
y quedí posat de rabo:
y puchant en un instant
un Oficial de Fuster,

me vaig deixar agafar:
em donaren sopa en vi
per si estava acalorat;
prengui despues chocolate,
y envia luego al instant
lo Convent de Madalenes
un bescuit com un cabas,
que feu tal demostració
per rahó de veinat;
Y despues de estar servit
com à cos de Rey, quedá
el Sisó tan relluent
com ara el esteu mirant.

it. Folguem de saber lo cuenta,
y pues asi dalt estam,
vacha de conversació,
y parlem com à chermans.
Desde eixe puesto eminent,
ahon tot hu estás atisvant,
voras totes les pendencies
que pasen en lo Mercat.

Sisó. Moltes voltes tanque els ulls
per no veure tals maldats.

Tit. Diu que cada Comprador
aixi que arriba à sisar
te arranca una ploma?

Sisó. Si aixó fora veritat
sempre pelat estaria.

Tit. Pot ser hu entenguera mal.
No: pero ya men adone:

cada volta que aixó fan
diu que pegues un chillit?

Sisó. No cregues tal desbarat,
que sempre ronco estaria,
y continuament chillant,

Sent. Deixat, Tito, de locures,
y parla serio, y al cas.

Tit. Be dius: pareix que netechen

la donen de berniz?

Sisó. Ahi el que veure serà
cap à terra, que un primor
en Estatues es vorá.

Tit. De sucre?

Sent. Vols no ser macho.

Sisó. No el vaches, Sento, à la ma,
pues lo que non dat n'atura,
es devades reformar.

Tit. Ola, ola, Sisonét

llatinets encaixes ya?

Mira que molt bé els entene.

Sisó. Deixant puix aixó à un cestat
sols faltaba ab conclusió,
que habentse finalizat
els obsequis reverents
que à Deu donen en lo Altar,
alguna altra diversió
se haguera proporcionat
pera entretindre la chent.

Tit. Lo del Riu se vá frustar.

Sisó. Bon pensament era eixe,
pero no es pogué quallar.

Tit. Els Fusters tingueren culpa
que volien tot lo guany.

S. No esfiquem aon no ens importa;
Miremo tot quant ni há,
pera fer la Relació
arreglada à veritat,
puix no me agraden mentires.

Sisó. Si voleu vindre à este puesto
os convide. *Tit.* Està molt alt,
y nos quedarem afosques.

Sent. Este sols vol agafar.

Els dos. A Deu, Sisó.

Sisó. A Deu, Amics,
hasta que vullgau tornar.

En Valencia: Por Miguel Estévan.